

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **V. R,**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2021 č. j. X, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 11. 6. 2021 č. j. X žalované Ministerstvo vnitra České republiky zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon a azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci jeho pobytu na území České republiky a jeho odhodlání zde žít a pracovat. Žalobce se tak rozhodl poté, co obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění. Jako důvody, které mu brání návratu do země původu, uvedl obavy z jednání místních policistů a benevolenci místních úřadů při zřízení hřbitova v nepovolené vzdálenosti od jeho studny. Žalovaný poukázal na to, že Česká republika považuje Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až v době, kdy mu hrozila realizace rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom neprokázal, že v jeho případě návrat do země původu Ukrajinu lze považovat za bezpečnou a žalovaný tak shledal naplnění podmínek k zamítnutí jeho žádosti podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodné.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které namítal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) v jeho ust. § 3 a § 68. Podle jeho názoru porušil žalovaný také ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, jelikož nesprávně posoudil podmínky aplikace tohoto ustanovení. Pakliže žalovaný z dostupných zpráv o zemi původu žalobce dovodil, že mu nehrozí pronásledování či jiná vážná újma, neposoudil individuálně jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. V odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí skutkové závěry o tom, zda by se žalobci v jeho konkrétním případě vůbec mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Žalobce během pohovoru ve správním řízení uvedl, že se obrátil se žádostí o pomoc na státní orgány a že se mu efektivní ochrany nedostalo a že policie v jeho případě byla nečinná. Žalovaný pracoval pouze s omezeným množstvím podkladů o situaci v zemi jeho původu a nepřihlédl k dalším okolnostem, které žalobce v rámci správního řízení uvedl. Je proto nesprávný závěr žalovaného v tom, že cílem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je pouhá legalizace jeho dalšího pobytu na území České republiky. Žalobce proto navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 21. 7. 2021 poukázal zejména na to, že v průběhu správního řízení bylo ve smyslu ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě není možno Ukrajinu za bezpečnou zemi považovat, a to právě s přihlédnutím k okolnostem jeho případu.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2021 č. j. X a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného

správního orgánu, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

5. Z obsahu připojeného správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8. 5. 2021. Tuto žádost podal v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, kde byl zajištěn za účelem správního vyhoštění rozhodnutím Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. X ze dne 4. 5. 2021. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí obsah protokolu o výsledku žalobce ze dne 4. 5. 2021, při němž mimo jiné uvedl, že si není vědom toho, že je na území České republiky neoprávněně a kdyby to věděl, tak by vycestoval. Na Ukrajině má bývalou manželku a sestry; u některé sestry by mohl v případě návratu nějaký čas bydlet, než by si našel svoje bydlení. Dále uvedl, že nemá žádnou překážku ve vycestování, jen potřebuje peníze. V případě návratu na Ukrajinu by mu tam hrozilo nebezpečí ze strany městského strážníka v jeho obci. V době pobytu tam s ním měl osobní problémy a nemá dobré vztahy s bývalou manželkou, se kterou není v žádném kontaktu. V rámci poskytnutí údajů žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 19. 5. 2021 žalobce uvedl, že jeho poslední bydliště na Ukrajině bylo na adrese K., ul. R. X, Z. o., I. r. Poprvé přicestoval do Prahy 14. 10. 1996 a do Nymburka za manželkou, která tam pracovala v drůbežárně. Naposledy přijel 6. 12. 2016 slovenským autobusem linkou REGIOBUS Užhorod – Praha za prací. Jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že manželka zaplatila 4. 2. 2007 městského policajta, který jej zmlátil a pak s ním sepsal pohovor v hospodě u baru. Nedal mu to přečíst; dal mu to podepsat a pak jej spoutal a odvezl do Iršavy na policii. Zavřeli jej tam na pět dnů, dokud manželka neodcestovala do Česka a poté jej pustili. Jednalo se o souhlas s rozvedem, s čímž souhlasil za předpokladu, že si zruší jeho příjmení. Z obsahu správního spisu žalovaného bylo dále zjištěno, že dne 19. 5. 2021 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle protokolu o tomto pohovoru žalobce uvedl, že do České republiky jezdil za prací, pobýval zde a pracoval na polské pracovní vízum, přičemž v Polsku nikdy neodpracoval žádnou dobu. V roce 2018 mu zde byl odcizen pas, naposledy zde pobýval na základě víza a žádosti o trvalý pobyt. Kvůli pobytu mu bylo uloženo správní vyhoštění, proti němuž podal odvolání, které bylo zamítnuto, avšak žalobce o tom nevěděl. V době vyhlášení nouzového stavu se stalo, že ho policie kontrolovala a zajistila. O mezinárodní ochranu požádal ihned potom, co mu bylo řečeno, že má právo požádat o azyl. Na dotaz, proč tak neučinil ihned po příjezdu do České republiky, odpověděl, že to nebylo třeba, neboť tady pracoval. K dotazu ohledně důvodu jeho žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na Ukrajině měli malý pozemek a ve vesnici chtěli udělat hřbitov nad zdrojem jejich pitné vody. Podle hygieničky to muselo být 150 metrů od studny, žalobce napsal stížnost, avšak celá vesnice byla proti nim. Zabrali jim pozemky, řezali stromy a přes protesty udělali hřbitov. K dotazu, zda si tehdy žalobce stěžoval, uvedl, že by museli jít k tomu samému policajtovi, který jej zavřel do basy. Na další dotaz, zda si stěžoval proti tomuto postupu, odpověděl, že poslal dopis do Kyjeva, avšak žádnou odpověď neobdržel. Opakoval, že měl problémy s policisty, a proto se do vlasti vrátit nechce. Závěrem pohovoru uvedl, že žádné jiné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami Ukrajiny neměl. Součástí správního spisu jsou zprávy o zemi původu žalobce, a to informace Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky nazvaná „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“ se stavem v srpnu 2020 a informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. X ze dne 22. 2. 2021 o situaci

neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Dne 26. 5. 2021 byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a podle protokolu o tomto seznámení uvedl, že se s podklady seznámit nechce, ani navrhnout jejich doplnění. Uvedl dále, že na Ukrajinu se nemá kam vrátit, neboť sourozenci mají své rodiny. Měl zde trvalý pobyt, ale bohužel nebyl seznámen s pravidly a nevěděl, kdy končí. Poté už bylo pozdě a ohledně pobytu nic nemohl dělat.

6. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V projednávané věci není sporu tom, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny a že v souladu s ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje tuto zemi Česká republika s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů za bezpečnou zemi původu v souladu s ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce před odjezdem z Ukrajiny pobýval v Zakarpatské oblasti v Iršavském rajonu, tedy v části Ukrajiny, která je pod kontrolou Ústřední ukrajinské vlády. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle výše citovaného ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou základních podmínek. První podmínkou je to, že žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tato podmínka je bezesporu v daném případě naplněna. Druhou podmínkou je pak to, že žalobce neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Žalobce v této souvislosti v průběhu správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl napadení ze strany městského policisty, k němuž mělo dojít dne 4. 2. 2007, který ho zmlátil, sepsal s ním protokol – souhlas s jeho žádostí o rozvod s manželkou a poté jej odvezl na policii v Iršavě, kde jej zavřeli na pět dnů. Jako další důvod v průběhu pohovoru žádosti o mezinárodní ochranu uvedl stavbu hřbitova, která byla realizována přes jeho nesouhlas a v nedostatečné vzdálenosti od jeho studny. Na tento postup si žalobce nestěžoval, neboť jak sám uvedl, by museli jít k tomu samému policajtovi, který jej zavřel do basy. Toliko napsal do Kyjeva, avšak neobdržel žádnou odpověď. Podle výpovědi žalobce, tedy k uváděnému nezákonnému jednání městského policisty mělo dojít v roce 2007; do České republiky začal jezdit od roku 1996 za prací a naposledy zde přijel v prosinci 2016. O mezinárodní ochranu požádal dne 8. 5. 2021 poté, kdy byl kontrolován Policií ČR, a bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá nelegálně. Následně byl žalobce zajištěn za účelem realizace uloženého správního vyhoštění. Za této situace krajský soud zcela souhlasí se závěrem žalovaného v tom, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla především potřeba jeho další legalizace pobytu. K důvodům uváděným žalobcem v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a pohovoru k této žádosti (tvrzené napadení městským policistou v roce 2007 a realizace stavby hřbitova v místě jeho pobytu v rozporu s hygienickými požadavky) krajský soud uvádí, že se jimi žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí řádně zabýval; není tedy důvodná žalobní námitka, že neposoudil žádost žalobce individuálně v tom, zda mu v zemi původu hrozí či nehrozí nebezpečí pronásledování či jiné vážné újmy. Stejně tak nedůvodná je námitka, že z odůvodnění tohoto rozhodnutí postrádá hodnocení toho, zda by se právům žalobce mohlo dostat efektivní ochrany ze strany

příslušných státních orgánů. Součástí správního spisu žalovaného je totiž shora citovaná informace nazvaná „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“, v níž se mimo jiné uvádí, že na Ukrajině vykonávaly obecně svou činnost domácí a mezinárodní lidskoprávní organizace bez omezení, které své poznatky vyšetřovaly a uveřejňovaly. V ústavě je zakotven ombudsman (veřejný ochránce práv). Jeho úřad spolupracoval s nevládními organizacemi na různých projektech pro sledování dodržování lidských práv ve věznicích a jiných státních institucích. Od roku 2012 funguje na Ukrajině národní preventivní mechanismus, který dohlíží na dodržování lidských práv a dne 27. 11. 2018 začal na Ukrajině fungovat Státní úřad vyšetřování, který má mimo jiné vyšetřovat trestné činy příslušníků vyšetřovacích orgánů. Pokud by tedy byly žalobcovy obavy z pronásledování ze strany příslušníků městské policie či soukromých osob důvodné, nepochybně by měl možnost se obrátit na příslušné státní orgány se žádostí o pomoc. Žalobce však sám v průběhu správního řízení vypověděl, že si na jednání městských policistů kromě zaslání dopisů do Kyjeva blíže neurčenému orgánu nestěžoval a možnosti obrátit se se žádostí o pomoc na jiné státní orgány nevyužil. Z uvedeného však nelze dovodit, že by mu tato pomoc byla odepřena, respektive nebyla poskytnuta v dostatečné míře.

7. Žalobní námitka, že si žalovaný neopatřil dostatečné množství podkladů pro své rozhodnutí, co se týče situace v zemi původu žalobce, je rovněž nedůvodná. Výše uvedená informace „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“ je dle názoru krajského soudu zcela dostačující pro posouzení uváděných důvodů žádosti žalobce o mezinárodní ochrany a nelze z nich rozhodně učinit závěr, že by ukrajinské bezpečnostní orgány nebyly schopny žalobci poskytnout adekvátní pomoc. Nelze přisvědčit ani žalobní námitce týkající se porušení správního řádu v tom, že by žalovaný v této věci nezjistil dostatečně skutkový stav, či že by řádně své rozhodnutí neodůvodnil a měl tak porušit ust. § 3 a § 68 správního řádu. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce svým tvrzením neprokázal, že v jeho případě nelze zemi původu Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi. Žalobcem tvrzené důvody v jeho žádosti o mezinárodní ochranu za situace, kdy byly naplněny podmínky zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné, nebyl žalovaný ve smyslu ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu povinen posuzovat z hlediska důvodů uvedených pro udělení azylu podle ust. § 13 a § 14 nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Zároveň také nebyl povinen posuzovat, zda žalobce jakožto žadatel o mezinárodní ochranu neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma podle ust. § 14a téhož zákona.
8. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

[Zadejte text.]

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 30. srpna 2021

JUDr. Petr Indráček

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje